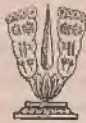

ஸ்ரீராமா நுஜன் - 1

பேரருளாவன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள்லாழி அருளிச்செயல்வாழி*

தாழ்வாதுயிர்குரவர்தாம்வாழி*—ஏழ்பாரு

முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*

செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து

ஹம்புடம் 1

அடிய ஹ சித்திரை 1

ஹச்சிகை 1

ஆரம்ப வீஜ்ஞாபனம்

ஓவ்வொரு வகுப்பினரும் முன்னேற்றமடைய வீரப்பங்காலமாயிருக்கின்றது இக் காலம். அவரவர்கள் பல வழிகளிலும் தத்தம் கொள்கைகளைப் பரவச்செய்து தங்கள்

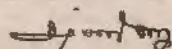

சமயத்தை மேன்மைபெறுத்திக் கொள்ள முயல்கின்றனர். உதாரணம் வாய்ந்த மஹான்கள் எந்த மதத்திலும் வெறுப்புக் கொள்ளாமல் எல்லா மதமும் எம்பெருமானாகியவையே என்று கொண்டு உவந்தேயிருப்பார்கள். ஆனாலும் தமது மதத்தின் பெருமையை உண்மையாகவுணர்ந்து அதில் அபிமானம் கொண்டிருப்பதன் பயனாக விவமதஸ்தாபனத்தோடுகூட இதரமத கண்டனமும் கிட மஹான் களுக்கு ப்ராப்தமாகின்றது. விளக்காக ஏற்றி வைத்தால் இருள் தானே அகன்று போவதுபோல மேன்மை தங்கிய மதத்தின் தத்துவங்களை வெளியிடவே இதர மதங்கள் தானே தலைமடிபுமென நினைத்துப் பரமத கண்டனங்களில் சிறிதும் கருத்துள்ளதேயிருப்பாருமுனர். இதுவே தற்காலம் கைப்பற்ற வேண்டிய முறை.

காலத்தின் போக்கு வரவர விபரீதமாயிருத்தலால் ஆஸ்திகர்களுக்குள் வைதிகர் களுக்குள் பரஸ்பரஹிதைவிபாவமும் ஐகமத்யமும் அவச்யம் வளரவேண்டும். இவ்வேயல் நமது வைதிகமதம் வெகு சீக்கிரத்திலேயே இருக்குமிடம் தெரியாமலொளிந்துவிடும். ஆஸ்திகர்களென்றும் வைதிகர்களென்றும் சொல்லக்கூடிய வகுப்பினர் இந்நிலவுலகில் மிகக் குறைந்த எண்ணில் உள்ளார்கள். சிலர் பேருக்கு மாத்திரம் ஆஸ்திகர்களாகவும் வைதிகர்களாகவும் தம்மை வெளியிட்டுக் கொள்வார்கள். ஆனால் செயல்கள் வெவ்வேறு யிருக்கும் இருந்தாலும், ஆஸ்தி வைதிக மதத்தைத் தழுவுவதாக வெளியில் சொல்விக் கொள்வதற்கு மாத்திரமாவது நாம் உசுக்க வேண்டியது அவச்யமே. "பொய்யேகைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்" என்ற நம்மாழ்வார் அருளிச் செயலின்படி புறனுரைக்கும் பேறுதப்பாதென்பது திண்ணம்.

ஆஸ்திகத்வமும் வைதிகத்வமும் வேருன்றி நிற்பதற்கு இன்றியமையாத சாதனங்கள் நம் முன்னோர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பலவகையான நூல்களையும் பரவச் செய்வதெலாம்.

பிறவேகடலுள் நின்று துளங்கும் நாம் உய்வதற்காக நமது முன்னோர்கள் அளவு கடந்த கருணையுடன் நித்யாநுஸந்தேயமாக அருளிச் செய்துள்ள திவ்யக்ரந்தங்களுக் கெல்லாம் எனிய தெளிய லுரையைய வெளியிடுவதே சிலகாலம் வரையில் இப்பத்திரிகைக்கு முக்யமான நோக்கமாக இருக்கின்றது. ஸமயோசிதங்களான வ்யாஸங்களும் சிலசில வெளிவரக் கூடும்.

(1948-ல் ஸ்ரீஸ்வாமி ஸ்ரீராமானுஜன் பத்ரிகையை ஆரம்பித்தபோது முதல் இதழில் எழுதியருளியது.)

ஸ்ரீராமானுஜன் சந்தா விவரம்

ஆயுள்சந்தா ரூ 250

வருடச்சந்தா ரூ 16

(சந்தாவை 7, தெற்கு மாடணி திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பவும்.)

கீதாசார்யனும் ஸ்ரீராமாநுஜனும்

இப்பத்திரிகை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் திருநாமம் பூண்டிருப்பதனால் ஒவ்வோரிதழிலும் தலை யான விபாஸம் ஸ்ரீ ராமாநுஜரைப்பற்றியே அமையவேண்டுமென்பது எமது நோக்கம். உலகுக்கு ஒருயிரான அப்பேராசிரியருடைய திருக்குணங்களைப் பற்றியோ திவ்ய சரிதையைப் பற்றியோ, அவரது ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள விசேஷங்களைப்பற்றியோ ஏதேனுமொருவகையில் அவருடைய ஸம்பந்தமான விபாஸம் முகப்பில் அமைந்து தீரும். ஸ்ரீ ராமாநுஜன் திருநாமத்தின் பொருள் விசேஷங்களைப்பற்றி இங்கு அநுபவிக்க விரும்புகின்றோம்.

இவ்வாசிரியர்க்கு இந்த திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்று ஆராயுமளவில், முன் னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாகிறது;—ஸ்ரீ ராமாநுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய தம்பி யென்னும் பொருள் கொண்டது, தசரதாத்தமனுளை இராம பிரானுக்கு இளையோனாக அவதரித்த வஷ்மனை என்றபடி. அவன் இடைவிடின்றிக் கைங் கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உடையவரும் கைங்கரியத்தையே பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிறரென்பதை அவதார ஸமயத்திலேயே யோகத்தருஷ்டி யினால்நித்தவரும் இவர் தமக்கு மாலுவருமான திருமலைநம்பியென்னுமாசிரியர் இவர்க்கு இராமாநுசுனென்று நாமகரணஞ் செய்தருளினர்—என்பதாக.

ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயியின் வரப்பாத்தன்மையை நிறைவேற்றும் விபாஜமாகக் காண்கஞ் செல்லப் புறப்படுமபோது இளையோனான இவக்குமனை தானும் நிர்ப்பந்தித்துத் தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினான். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பியது எதற்காக வெள்ளிய், 'பலாக்கியது ஸுதானதேஸ்யா மிதி ஸுதுஷ்-ரம்ஸ்யதே, அஹம் கர்ஷம் கக்ஷ்யகரி ஜாக்ரதன் ஸ்வபதக் ச தே' என்பது அப்போது இவ்விளைய பெருமானுடைய வார்த்தையாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் உலகநிய நிற்கும் ச்லோகம் "தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்திரகூட் தாழ்வரை முதலானவிடங்களில் இன்புறும்போது அடியேன் ஒழிவில்காலமெவ்வாழுடனும் மனை விழுவினாலடிமைகள் செய்யப்போலிறேன்" என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. அப்படியே அவ்விளையோன் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் அடிமையெனும் அத்தாணிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தான். அதுபோலவே ஸ்வாமி உடையவரும் தம் வாழ் நாள் முழுவதையும் தொண்டோண்டமுதமுண்டே கழித்தருளினரென்பது அவரது திவ்ய சரிதையினால் மிகப் பிரசித்திபெற்ற விஷயம். தென்னார்க்கு செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத் தும் மாறனுரைசெய்த நயிழ்மறை வளர்த்ததும் முதலானவை ஒப்புயர்வற்ற கைங்கரியங் களன்றோ. ஆக இக்காரணம் பற்றியே ஸ்வாமிக்கு ராமாநுஜனென்றுத் திருநாமமிடப்பட்ட தென்பது மிகப் பொருத்தம். லக்ஷ்மண முனி பென்றும் இளையாழ்வா ரென்றும் வழங்குகின்ற இயரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் லக்ஷ்மணனுக்குப்போலவே கீதாசார்யருளை கண்ண பிரானுக்கும் பொருத்தியதே. 'பலராமனுடைய தம்பி' என்னுங் காரணத்தினால் கண்ண பிரானை ராமாநுஜனென்னக் குறையில்கூறலன்றோ. ஆனது பற்றியே முருகுதலையே யென்னும் உலகமறிந்தஸ்தோத்தரத்தில் "ஹேராமாநுஜ ஹே ஹதந்தா குரோ ஹே பூண்டரிவாக்ஷ ஹம் ஹே கோபிதந்தத யாலய" என்றுராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினாலேயே கண்ணபிரான் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணபிரானுடையதான அந்தத் திருநாமமே ஸ்வாமி

உடையவர்க்குச் சாத்தப்பட்டதென்று கொள்ளுகிற ஸம்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீ நிக மாந்த தேசிகன் பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் "சமிதோதய சங்கராதி கர்வ : கிவபலாத் உத்திருத யாதவப்ரகாச: . அவரோபிதவாத் ச்ருதே: அபார்த்தாத் நநு ராமாவரதம் ஸ ரஷ்யம: " என்ற ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்தாகும். இதன் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

1. சமிதோதய சங்கராதி கர்வ:—இது கண்ணனுக்கும், உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். சங்கரன் முதலானாருடைய செருக்கை அடக்கினவர் என்பது பொருள். கண்ண பிரான் பரமாகப் பொருள் கொள்ளும் போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரானென்று அர்த்தம். ஆதி பத்மதினல் அப்பிராணச் சேர்ந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முதலானாரை [ஸூப்ரஹ்மஸ்ய வீநாயகாதிகளை]க் கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணஸூர புத்தத்தில் சங்கரன் முதலானாருடைய செருக்கை அடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் "சங்கர பாக்கர யாதவ பாட்ட ப்ரபாகர் தங்கள் மதஞ்சாய்வுற" என்றும் "கா சங்கா சங்கரா தே: " என்றும் சொல்லுகிறபடியே சங்கர குருப்ரப்ருதிகளான பிற மதத்த தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரிதர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிறுபித்ததாயிற்று.

எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வசமநம் பண்ணினது ஸ்ரீ பாஷ்யாதிர்ந்த ராசநை வீனாலும் அத்வைதிப்ரப்ருதிகளை வாதப் போரில் வென்று ஆட்படுத்திக் கொண்டதனாலு மென்றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றுவது பாதத்தின் விவரணத்தினாலும் விளங்கும்.

2. கிவபலாத் உத்திருதயாதவப்ரகாச:—கண்ணபிரான் பரமான அர்த்தத்தில் யாதவர் களின் பிரகாசம் யபாதி சாபத்தினால் மங்கிக் கிடக்கையில், "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்தமய்புத்தரிஷ்யதி" என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் புதருத் தாரணம் செய்தவன் என்று கொள்ளக் கடவது. யது குலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்க முற்ச் செய்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர் புண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாயபத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க முதலில் தமக்கு உபாத் யாவராயிருந்த யாதவப்பிரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப் படுத்திக் கொள்ளும் படியான ப்ரபாவமுடையவர் எம்பெருமானார் என்க. இவ்வரலாறு உடையவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

3. அவரோபிதவாத் ச்ருதே: அபார்த்தாத் — 'அபார்த்தாத் ச்ருதே: அவரோபித வாத்' என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்கச்ஸேஷமுள்ளது. அபார்த்தாத் என்னும் பதம் (அ- பார்த்தாத்) என்றும் (அப-அர்த்தாத்) என்றும் பிரியும். பார்த்தனென்று அர்ஜுநனைச் சொல்லி, பார்த்தனல்லாத [அர்ஜுந விரோகெளளை] துர்யோதநாதிக்கை அபார்த்தத் களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணப்பரமான அர்த்தத்தில் கொள்ள வேண்டும். ச்ருதி யென்று கீர்த்திக்கும் பெயர். வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர்களான துர்யோதநாதிக்கை கீர்த்தியிலிருந்து கிழேயிறக்கி விட்டான்; பாண்டவ பக்ஷபாதி யாயிருந்து மலை புறேதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குடிய நூற்றுவரும் பட்டழியச் செய்து அவர்களைக் கீர்த்தியிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி. 'வ்வாயி ராமாநுஜரோவென்விவ; [ச்ருதே: அபார்த்தாத் அவரோபிதவாத்] இதர யதஸ்தர்கள் வேதங் களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸமிதோத்த ப்ரதர்சனத்தினால் நிரஸித்தருளினவர். ஆனது பற்றியே "சமிதோதய சங்கராதி கர்வ ராக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்றுணர்க;

கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்கும் பல படிகளாலும் ஸாம்யமுண்டு. கண்ணபிரா னுக்கத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயல்களும் ஒத்திருக்கையாகிற ஒற்றுமைநயம் ஈண்டு நிறுபிக்கப்படுகிறது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய

சமீதோதய சக்கராதிகரீய : இத்யாதியான யதிராஜஸப்ததிஸோக ரத்தனத்தில் கண்ணா னுத்தம் உடைபவர்க்கும் ஸாயம்பம் சிலைடையினும் நிர்வறிக்கப்பட்டுள்ளது; அது வடமொழிக்கடலில் ஆழ்ந்தவர்கட்கே ரனிக்கக்கூடியது. இங்கு நாம் நிரூபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்டதாலும். கேள்வியின் :-

1. கண்ணபிரான் திருவவதாரஞ் செய்த இடம் சிறைக்கூடம் என்பது உலகமறிந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே எப்படியெனில்; *அமரரோடு உயர்விற சென்று அறுவர்த்தம் பிறவி யஞ்சிறையே* [திருவாய்மொழி 1-3-11] என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றோ. இஃது *இருள்தருமா ஸ்ராமாதலால் இருள் மலிந்த விடத்தினை வந்து பிறந்தார் ஆசாரியர், கண்ணனும் *இருள் நான் பிறந்த வம்மான்* என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் *வேண்டித் தேவரீ ரக்க விள்கிருள்வாய் வந்து பிறந்ததும்* என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் இருள் மலிந்தபோழ்தன்றோ பிறந்தது.

2. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது *ஜாதோலி தேவதேவோ! சக்கரகதாதா!* என்கிறபடியே சங்கொடிசக்கரமேந்துந் தடக்கையனாகவே கடர் விளக்கத்தோடு திருவவதரித் தான். ஆசாரியர் அவதரிக்கும்போதும் நம் போலியரைப்போலே அமுதல் அரற்றுதல் செய் யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச்சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறு மாகுற அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்தவிடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்தவிடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதுரையிலே பிறந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் த்வாரகை முதலான விடங் களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியரும் பிறந்தது ஸ்ரீபெரும்புதூரில்: இளமையில் வளர்ந்தது காஞ்சி புரிகில்: பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீரங்கம், திருநாராயணபுரம் முதலானவிடங்களில் [மற்றொரு வகையுமுண்டு:] *திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து* என்கிற நம் முன்னோர் பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, த்வயம் என்கிற மந்திரத்தின் அநுஸந்தானத்தையும் அதன்படி அனுட்டானத்தையுமே செவ்வ வாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவரென்க. பிறக்கு மிடம் திருமந்திரம்; வளருமிடம் த்வயம்—ஆகையாலே இதனால் கண்ணனோடு ஒப்புமை.

3. கண்ணபிரான் பிறந்த வயிற்றில் இவனெருவனே பிறக்கவில்லை; *மக்களறுவரைக் கல்விடைமோத இழந்தவன் தன் வயிற்றில், கிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய்* [பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு; ஆனால் அந்தப் பிள்ளை களினால் உலகுக்கு யாதோருதவியும் நேர்ந்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்ததும் இறந்ததும் தெரிய வருகின்றது. இதபோல, ஆசாரியர் திருவவதரித்த இவ்வுலகத்தில் மற்றும் பலபேர்களும் ஓக்கப்பிறக்கின்றார்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு நன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத் தெரியும்.

4. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றுத் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளும்போது *வனாதேவோவதூந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயென* என்னும்படி பேராழமான பெரு வெள்ளமும் முழந்தானனவாக வற்றிப்போயிறறென்று தெரியவருகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர் சிறிது ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே *பிறவியென்னுந் கடலும் வற்றிப் பெரும் பதமாகின்றதால்* என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலும்வற்றத் தொடங்குமென்க.

5. பராத்திராண பெருமான் தனது பெருமைகளையெல்லாம் பறைத்து அடக்கிக் கொண்டு நீறுபூத்த நெறுப்புப்போலேயாகி இடக்கை வலக்கை யறியாத ஆயர்களோடே

கலந்து பழகினான். அதுபோல ஆசாரியரும் மிகுஞானச் சிறு குழலியாய்த் தமது ஞான சக்திப் பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அறிவிலா மனிசரோடே கலந்து பழகியிருந்தனர். கண்ணன் இடை யர்களுமுமாத்திரம் கலந்து பழகியிருந்தானல்லவ்; தன்னை வதைக்க வழிபார்த்திருந்த ஆஸுப்ரகருதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தான். ஆசாரியரும் தம்மை மாயிக்கவெண்ணின் யாதவப்ரகாசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங்கழித்ததுண்டே.

6. வளர்ந்தருளுமிடத்தில் தீயுபந்திக் கம்சனும் ஏவப்பட்ட பூதனை தாய்வேலும் பூண்டு வந்து நஞ்சு தீற்றிய முடையை உண்ணக் கொடுத்துக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்துபோனான். இந்தப் பூதனையிற் வரவாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாதவாப் புதயத்தில் *கம்ஸப்ரபுத்தா கில காரி மாயா* என்று மாயையென்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலப்ரகருதிக்குப் பெயர். அது உண்மையில் விஷம்போன்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்யதா புத்தியை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு தன் பக்கவிலே யிருப்படுத்தி தற்போல்வானை முடிக்கப்பார்க்கிறது. இப்படியே ஆசாரியனையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவரை முடிக்கமாட்டாமல் அவரது அனாவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து நிற்கிறது.

7. *கன்னச் சகடம் கலக்கழியக் காவோச்சி* [திருப்பாவை-6] என்றபடி அஸுரா வேசம் பெற்ற வொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிஸ்பர்சத்தால் நொறுக்கி முறித்து முடித்தான் என்பது ப்ரஸித்தம். ஆசாரியரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தினால் சகடங்களுக்கு செய்தவரே. (எப்படியென்னில்) ஒரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகடமெனப்படுவது. இங்கிருந்து நாம் அப்பால் செல்லப் பல வழிகளுண்டு; நரகம் கலர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கன்னச் சகடமாகும்; ஆசாரியருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் அது தொலைந்தொழிந்ததேயாம். அர்ச்சிராதி மாரக்கமாயிய நல்லழியிற் செல்லும் ஸாதனமே மேம்பட்டுத் தியவழிகளிற் செல்லும் ஸாதனம் சிதைந்தொழியுமென்க.

8. கயிற்றினால் கட்டி ஒருரளிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வுரையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இரட்டை மருத மரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபோழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினால் அந்த மரங்களினிடும் முறிந்து விழுந்தனவாக யமனார்ஜுனபங்க விருத்தாந்தமுள்ளது. இண்பிரியாதே நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள்போல இண்பிரியாது நின்று நம்மை நலியுமவை பலவுண்டு. பகவத் கீதையில் நான்காவது அடியாயத்தில் *த்வந்த்வாதீதோ ஹிதஸ்ர:* என்றும், ஏழாவது அத்தியாயத்தில் த்வந்த்வமேதேந பாரத என்றும், பதினெந்தாமத்யாயத்தில் *த்வந்த்வம் விழுத்தாம் ஸாக்ஷக்ஷேந்த்ராக்:* என்றும் இப்படி பலவிடங்களில் த்வந்த்வம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன; இன்பு துன்பு, அஹங்கார மமகாரம், காமக்ரோதம், புண்ணியம் பாபம் - என்னு மிவையெல்லாம் இரட்டைகளாம் இவையெல்லாம் ஆசாரியர் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவனவிலே இந்நெழுந்தனவென்க.

9. *கையமேழுங் கண்டான் பிள்ளை வாயுனே* என்றும் *லாயுன் வையகங்கண்ட மட நல்லார்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் தனது திருவாயில் ஏழுவகங் களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினன். அதுபோல ஆசாரியரும் 1. ச்ருதிகள், 2. ஸ்மிருதிகள், 3. இதிலாஸங்கள், 4. புராணங்கள், 5. பாஞ்சராத்திரங்கள், 6. ஆழ்வாரருளிச் செய்யல்கள், 7. ஆசார்ய தில்யஸூத்திகள் ஆகிய ஏழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்சட்டுக் காட்டினர்.

10. யழுவையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினினால் கொதிப்படைந்த நீருள் ளதாக்கிப் பெருங்கெடு விளைத்த காவியனென்னும் கொடிய

11. கதினா வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கரமாக வந்த கேசி யென்னுமஸுரனின் கண் ளாபிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல நம் பேராகியார் *திந்தியாணி ஹாதரஹு* என்ற உபநிஷத்தின் படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இத்திரியங்களின் வலியையடக்கி யுதித்தெந்தியராய் *காயத்ரிதேஹ ஹராதம் பதாந்திதாதாம்* என்றும் *மதநதநதந், நக்ஷித்யந்தே வஜிசரணம்யராய்* என்றும் சொல்லும் படி வாழ்ந்தவர்.

யெல்லாம் தானே யேற்றுக்கொள்ளுந்தன்மையும், அதனால் எதிரி என்ன தீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அதற்குப் பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினைவாதபெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர் களைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்குமாபெரிய ஸ்ஷயங்கள் இவ்விதிவாஸத்தில் கிடைக்கின்றன. "மறந்தும் புறந்தொழாநாந்தர்" என்றிருக்குமாசிரியர் தேவதாந்தரபஜனத்தைச் சிறிதும்ஸஹியார். "திருவில்லாததேவரைத் தேநேல்மின் தேவு" என்று துணிந்து உபதேசிப்பர். "காஷாந்நாராயணே தேவக்ருத்வா மர்த்யமயிம் தநும, மக்நாநுத்தரதே லோகாத் காருண்யாத் ஸாந்தரபாணிநா" என்றும் "பீதகவாடைப் பிராணாப் பிரம குருவாகிவந்து" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானே ஆசாரியனாக வந்து பிறந்ததனால் ஆராதனைகளெல்லாம் ஆசாரியனுக்கே சேரும். "குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸம்ருதியும் நடக்கவேணும்" [ஸ்ரீவசனபூஷணம் 365] என்றிருப்பவர் ஆசாரியராகையாலே தீங்கிழைப்பார் திறத்திலும் பிரதியாகத் தீங்கிழைக்க நினைவார் பெருமையில் நின்று கண்ணன் காத்தருளினதுபோல "அவிவேக கநாந்த திம்முடே பண்தா ஸந்ததது:ககலர்ஷி—பவநூர்த்திநே" [ஸ்தோத்ரரத்நம்-49] என்னப்பட்ட பெருமையில் நின்று (அதாவது, ஸம்ஸாரத் துயர்ப் பெருமையினின்றும்) காத்தருளினார். கண்ணன் ஏழுநாள் காத்தான். ஆசிரியர் காப்பது ஏழேழ் பிறவிற்கும்.

14 கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கத்யா சுல்கமாகக் குறித்தபடி அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளை வலியுடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொண்டான். நம் பரமசாரியர் "எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கல ஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்" [முருகாப்படி 113] என்ற படியே திருமந்த்ரமாகிற திருமங்கலியத்தை சேதநர்களுக்கு கட்டி விவாஹம் நடத்துகைக்கு அங்கமாக, காமம், குரோதம், லாபம், மோஹம், மதம் மாத்ஸர்யம் அஸூரியை என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத்தருளினார்.

15. கண்ணன் இரண்டு மக்கர்களை மடித்ததுபோல ஆசிரியர் "நீர்நுமதென்றிலை வேர்முதல் மாய்த்து" என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களையடியுறுத்தவர். கண்ணன் குவலயாபீட மென்கிற மதயானையை முடித்தாப்போலே "மதக்களிறைநிதிரையும் சேரி திரியாமல் செந்திறீஇ" என்கிற பொய்கையார் பாசரத்தின்படியே மதக்களிருகிய இந்திரியாமல் செந்திறீஇ" என்கிற பொய்கையார் பாசரத்தின்படியே மதக்களிருகிய இந்திரியத்தின் துஷ்டத்தன்மையைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகாரர் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகந்ததுபோல நம் ஆசிரியர் "அஹம்ஸா ம்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரியதிக்ரஹ: ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷத: த்ருநம் புஷ்பம் தய:புஷ்பம் தயாநம்புஷ்பம் தததவச ஸதயமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணு: ப்ரீதிஸம் பஸேத்" என்னப்பட்ட எண்பகர் பூவையும் ஸ்ஷயர்கள் பக்கலிலே செழித்து வளரக் காணப்பெற்றுக் களித்தமையறிக.

16 கண்ணபிரான் கம்ஸ சிகப்பால கௌரவ ப்ரப்குதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்டவாதிக்கைப் வாழ்வித்தது போல நம் பரமசாரியர் "தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் நாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் குனியலாகரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறம்பு செய் நீசரும் மாண்டனரென்னும்படியாக "நாட்டிய நீசச் சமயங்களை மாள்வித்து, அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச் செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவுங் காண்க.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் நிருவடிக்களே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பொதுத் தனியின்கள்

—

எம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது

ஸ்ரீகாலேசதயாபாதரம் திபக்தியாதிருஹர்ணவம் |
வதிந்தரபரவணம் வந்தே ரம்யலாமாதரம் முநிம் |

கூர்த்தாழ்வான் அருளிச்செய்தவை

லக்ஷ்மிநாதஸமாரம்பரம் நாதயாமுந மத்யமாம் |
அக்ஷமதாசார்ய பர்வந்தாம் வந்தே குருபரம்பரம் ||

யோநித்யமப்யுத பதாம்புஜ ியுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதரர்ணி தருஹய மேந |
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தஸைகலிந்தோ :
ராமாநுஜஸ்ய சரணெண ருரணம் ப்ரபத்யே ||

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் வதேவ நிலமேந ஈதந்லயாநாம் |
ஆத்மஸ்ய ந : ரூபதேர் வஞ்ஜாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரீயுகளம் ப்ரணமாயி மூர்த்தநா ||

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது

பூதம் ஸரஸ் மஹதாஹவய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார ரூபசேகர யோகிவாஹந் |
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால வதிந்தரயிராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குரமுநிம் ப்ரணதோஸ்யி நித்யம் ||

(பொதுத்தனியின்கள் முற்றும்)

புதி 1
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

பக்தாங்குதம் விஸ்வஜநாநுமோதாம்
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசட்கோபவாங்கமயம்
ஸஹஸ்ராராகோபநிஷத்ஸமாகமம்
நமாமயஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்.

பக்த அங்குதம்	{ தொண்டர்கட்கு அமுதமா யிருப்பதும்	ஸ்ரீ சட்கோப வாங்கமயம்	{ நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸகீதி மயமுமான
விஸ்வ ஜந அநுமோதநம்	{ ஸகல ஜனங்களையும் ஆளத் திக்கச் செய்வதும்	த்ராவிட வேத ஸாகரம்	{ தமிழ் வேதக் கடலை
ஸர்வ அர்த்ததம்	{ ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களை யும் அளிக்கவல்லதும்	அதஹம்	அடியேன்
ஸஹஸ்ர சாகா உபநிஷத் ஸமாகமம்	{ ஆயிரக்கணக்கான சாசனங்களை புடைய உபநிஷத்துக்களின் திரட்சியாயிருப்பதும்	நமாம்	சேவி - கிறேன்

* * * திருவாய்மொழி ஒரு கடலாக நுபணம் செய்யப்படுகின்றது. கடலுக்குள்ள
தன்மையடங்கலும் திருவாய்மொழிக்கு முன்னடென்று ஐந்து வீச்சேஷணங்களினால் நிறுபிக்கப்
படுகின்றது. [பக்தாங்குதம்.] உலகிற்கானும் கடலானது பண்டொருகால் *வங்கக் கடல்
கடைந்த மாதவனுலே கடையப்பட்டுத் தேவர்கட்கு அமுதமளித்தது ஆகையாலே பக்தர்
களான தேவர்கட்கு அது அமுதமாயிருந்தது; திருவாய்மொழியோ வெள்ளில்; 'தொண்
டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்' என்றும் "பாலேய் தமிழரிசைகாரர்
பக்தர் பரவுமாயிரம்" என்றும் ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்தபடியே அந்நயப்பரயோஜநர்
களான பாகவதர்கட்கு நித்ய போக்யமான அமுதமாயிருக்கும். "ஸைகல் பாடவல்லார்
வானோர்க்கு ஆராவமுதே" என்கிறபடியே திருவாய்மொழியைப் பாடுமவர்களே வானோர்க்கு
ஆராவமுதமாகும்போது அந்தத் திருவாய்மொழி ஆராவமுதமாகச் சொல்லவேணுமோ?

[விச்வஜந அநுமோதநம்] கடலைக் கண்டு கனியாத ஜனங்களில்லை யார் எத்தனை
தடவை கண்டாலும் ஆராதே அபூர்வ வஸ்துலாகி ஸந்தோஷஜநகமாயிருக்கும் கடல்;
திருவாய்மொழிதானும் அப்படியே காணும். "என்றானின்னகன்" என்றும் "பாலேய்
தமிழரிசைகாரர் பக்தர் பரவுமாயிரம்" என்றும் "துமுதல் பக்தர்க்கு" என்றும் "கேட்டா
ரார் வானவர்கள் செல்க்கினிய செஞ்சொல்லே" என்றும் "தென்னுலென்னுமென்னம்மான்
திருமானிருஞ் சொல்லையானே" என்றும் "பார் பரவின்கனி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ஆழ்வாரோடு மற்றையாரோடு வாகியறவும் நித்ய ஸலீரிகளோடு நித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு
வாகியறவும் ஸர்வேச்சரனோடு தச்சேஷபூதர்களோடு வாகியறவும் எம்பெருமானோடுகூட
உபய விபூதியும் புஜிக்கைக்கும் உரியதாகையாலே விச்சவசத்தவாச்யனுன எம்பெருமானுக்கும்
மற்றுமுன்ன ஜனங்களுக்கும் அநுமோதமாயிருக்கும்

[ஸர்வார்த்ததம்] கடல் ரத்நாகரமாகையாலே சிறந்த பொருள்களை யெல்லாம் தன்
னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டிருந்து தன்னிலே அவ்காலறித்து எடுத்தாளவல்லவர்கட்குத் தந்து

அவ்வகாரமாய ஆழ்வாருக்குப் புராண நிருபகமுமான தாமிரபரணி தீவட நதிநயமும் அருளுந்திக்குடரின் 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்னவென்று மென்கிறது. இதனால் உத்தேசம் வலதுவின் எம்பபந்த ஸம் நம்பப்பெற்று வளதுக்கனும் உத்தேசமம் என்கிற சரவந்த ரார்த்தம் வெளியிடப்பட்ட காரணம் எம்பெருமானது சேஷ ஸூக அருளுந்திக்குடவர்கள் வைகுந்த வாழாட டைமம் 'இறுத்தால் கமகாரண கண்ணன் விண்ணுரையும்' அழகு விரையாற்றையும் அருளுந்திக்குமாபேரலே

"வாயாக வழுதிவளநாடன மன்னு துருகர்ச் சடகோடன்" என்றும் "வலார் களில் குருகர் நகுரான்" என்றும் "பொருந் செங்கணிதுறையன்" என்றும் நாட டையும வளரையும் ஆற்றையும் தமக்கு நிருபகமாக ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அம் மூன்றையும் அருளுந்திக்கச் சொல்வற்று

மொழிதும் ஆழ்வார் திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற தெளிந்த அத்ய வஸாயங்கொண்டு என்றபடி

(*)

மனத்தாலும் வாடாறும் வன்குருகர் பேணும்
இனத்தாரையல்லா திறைச்சேன் தளத்தாலும்
ஏதும் குறையிலேன் எக்தை சடகோபன்
பாதங்கள் யாழாடைய பற்று

மனத்தாலும்	தெருநிருகும்	ஏதும் குறையு இலேன்	{ எவ்விதமான குறையுமுண்ட யேனல்வேன். (எதனுவினெனில்)
வாயாலும்	வாக்கினாலும்		
வன்குருகர் பேணும்	{ திருநகரியை ஆதரிக்கின்ற	எந்தாத சடகோபன்	{ அகம்மத் ஸ்வாமியான நம்மாழ்வாருடைய
இனத்தாரை அல்லாது	{ கோஷ்டியில்சேர்ந்தவர்களைத் தவிர (பற்றாறோர்களை)	பாதங்கள்	
இறைஞ்சோன்	வனங்கமாளேன்,	யாழாடைய	நம்முடைய
தளத்தாலும்	செவ்வத்தினாலும்	பற்று	ஆதாரமாயிராதினறு

*** — ஆழ்வார் திருநகரியையே போற்றிச் செவ்வாடிருக்கும் பூர்ணவடிவ வகோஷ்டியில் அந்நயித்த மஹானகளைத் தவிர மற்று எவனாயும் வனங்கமாளேனென்றது, எப்போதும் அபயமுடைய பூர்ணவடிவ வகோஷ்டியை வனங்கமாளேனென்றபடி.

மனத்தாலும் வாயாலும் வன்குருகர் பேணுங்கையாவது — "திருநகுருகர்தனே உளவகொள ஞானத்து வைமயன்" என்றும் "திருக்குருகர்தனே பாம யாடிய பரவிச்சேவ மினகன்" என்றும் ஆழ்வார் உபதேசித்தருளின்படியே நிகுக்குருகரை தெஞ்சுர வேகிந் துதும் வாயாலே சொல்லியும் பாராருகை மனமொழிகளிரண்டைச் சொன்னது (முன்னுலநான சரி)த் திறுதும் உடல்களும் எனறு சிவன் கொள்வர், திருநகரியைச் சென்றடைதல் மெய்யினால் பேணுங்கையம் திருநகுருகரை தெருஞ்ஞால் நிறைந்து வாயில் மொழிதிலே போதம், சென்று சேர்க்கவேண்டுமென்றும் நிர்ப்பந்தம்மில்லை என்பது இத்தனியனருளிச் செய்தவரன் திருவள்ளமென்ப பீடபூசக மனத்தாரை என்றது, பேணுகிறவர்களின் ஜாகையச் சேருநத வர்களைவாரையும் குறிக்கும்

ஆழ்வார திருவடிகளே தமக்குத் தஞ்சமென்றும் அனவையே தமக்கு வைத்தமாநிதி மென்றும் பிள்ளைகளறி சொல்லுகிறது ஆழ்வார் திருவடிகளை ஆசிரயிக்கப்பெற்ற நமக்கு இனிமையா நுகறையுமில்லை மென்கொரு எம்பெருமானை ஆசிரயித்தவர்கள் "நம் மதியம் வத

பா தபங்கஜம்' என்று அவனது திருவாழ்கையே தமக்குச் செல்லமாக நினைத்தி நபடதுபோல ஆழிவாளை ஆச, யித்தவாகளை "பேசுதின ஸாவம உதேவ நயமேந மதநவயாநாம்" என்று ஆழிவார் திருவாழ்கையே எக்கேசவரமமாக நினைத்தி நபடரானையாலே "தனத்தாறு மேதுங் குறையிலேவ்" என்றது

என்றது என் குறையுள் புகுபெய்யுள் இகறஞ்சேன் என்று ஒருநமையாகச் சொல்லிப் பிணையிலிய பாழுடைய என்று பண்ணியாகச் சொன்னது. ஆய்வுபற்றிய தனித்தன்மைப் பண்ணி, எல்லமபந்நிதின யுங் கூட்டிக்கொன்ற பக்ககிற ரெனெவ்வமம். (*)

ஏயந்த பெருங்கீர்த்தி பிராமாணுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாறம் வணங்குகின்றேன் -- ஆயந்தபெருந்
சேரர் சடகோபன் செந்தமிழேதந்தரிக்கும்
பேராத வுள்ளம் பெறு.

ஆய்ந்த	குற்றம் கலகாத	உள்ளம்	தெருசை
பெரு சேர்	சிறந்த திருக்குணங்களினால்	யெறு	பெறும் பொருட்டி
சூர்	பரிபூரணரான	ஏய்ந்த பெரு	{ தருகியான பெருமுகழை யுடைய ஏம்பெருமானாறு
சடகோபன்	நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த	சீர்த்தி இராமா	
செந்தமிழ்	{ செல்விய தமிழேதந்தாத	நுச முனிதன்	
வேதம்			
தரிக்கும்	தாக்கிக்கொள்ளவல்லதாய	வாய்ந்த பாறம்	{ பொருத்தமான திருவடித் தாமரைகள்
பேராத	{ வேறொன்றில் செல்வமாத் டாததான	வணங்குகின்றேன்	
		வணங்குகின்றேன்	வணங்குகின்றேன்

* * * மேலே தனியுள் "தமிழ் மறைகளாயிரமும் என்ற முத்தாய சடகோபன் மொயமடரல் வளர்த்த இதந்தாய இராமாணுசன்" என்னப்படுதலால் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எயம்பெருமானாருடைய திருவநீரின்றிக் திருவாய்மொழியை பண்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்கமாட டாததலால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராத வுள்ளம் பெறுதற்காக இராமாணுசனது மொடபாதா பண்ணுகுகின்றேன் என்கிறது இதில்.

எயம்பெருமானார் தாம் *மாறாடி பணிந்துயந்த விராமாணுசனாய் *மாறன் பணித்த மறையுணர்ந்தோனாய் *தென்னுருகைப்பிரான் பாட்டென்றுமே ஸீவதப் பகந்தமிழுநனைத் தன்பத்தியென்றுப் ஸீடயுள் கணவையத் விராமாணுசனாய் *பண்டரு மாறன் பகந்தமிழ் ஆனததடப யமதமாய் விண்டிதம் வேமமாய் *திருவாய்மொழியின் மலந்தந மின்னிசை மன்னு மிடந்தெதரறும் புருந்து நற்குள் சுணந்திழை கொண்டலாய் *உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும் உயர் குருவும் வெறிக்கு ஆமகனநாதனும மாறன் என்னவியசேர் நெறிக்குஞ் செந்தமிழாரணமே வெய்ந்நிரப்பாராய் (நூற்றந்தாழியில்) பரளித்தராகையாலே, திருவாய் மொழியைத் தரிக்கும் நெஞ்சு பெருங்குறு அகரைப் பிரார்த்தித்தவ பெருநந்துமென்க இப்படிப்பட்ட அமதரிக்க பக்தராகையாலவ் *சூழ்வாரது திருவடிநிலைக்கு இராமாணுசன் என்றே திருநாமம் வழங்கி வருவது எயம்பெருமாய் என்று

"எங்குள் கூதியே யிராமாணுச முனிதே, சவனகெடுத்தானட தவராசர், பொங்குபுகழ் மங்கையர் கோளந்த மறையாயிராணத்தும் கங்குமனம் நீடுவனக்குதா" என்ற பெரிய திருமொழித் தனியினையும் இவது ஸ்லோகத்து

.. .. (*)

இவைபத்தும்' 'வண்ணி நும்ம கூரக்கு சுத்தததஞ்ஞை' என்றே போன்ற சொற்போக்கில் இந்த நிர்வாஹம் ஸ்வரஸமாக விளங்குமென்ப.

சுற்றுடியில், ஐந்தாம் என்னும் வடசொல் இதம் எனத் திரிந்தது. ... .. (*)

மிக்க விஹையையும் மெய்யை முயிர்திவையும்
தக்க நெறியுத் தடைவாகித் - தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுவ குருகையாகோள்
பாழ்வினையே வேதத்தியல்.

குருகையர் கோள்	{ திருநகரியிழுகுநார்க்குத் தலைவரான் ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த)	தக்க நெறியும்	{ ஸ்வரூபநுருபமான உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தையும்
பாழில் இறை வேதத்து இயல்	{ வினாக்களம் போன்ற திருவாய் மொழிப் பாசுஷங்கள்	தடை ஆகி தொக்க இயலும் ஊழ் வினையும்	{ (பகவத்ப்ராயத்திருப்) பிரதிபந்தகமாகச் சேர்ந்து தக்கிற முனை வினையாகுகிற விநோதி ஸ்வரூபத்தையும்
மிக்க இறை நிவையும்	{ உரிவோர்க்குநட்டிணை எம் பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும்	வாழ்வினையும்	{ வாழ்வாகிற பரமபுகழார்த்த ஸ்வரூபத்தையும்
மெய்யாம் உயிர் நிலையும்	{ நித்தானை ஸ்வாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும்	ஓதும்	கூறுவான்.

*** திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்கள் இன்னவை யென்கிறது இவை திருமந்திரத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தமே திருவாய்மொழியிற் சொல்லப்படுகின்றன. அசுரவது அ" தங்குநஞ்சும் எங்கள் சோனத் தங்குநஞ்சும் உ" மெய்யாய்க்குகும் அந்த அர்த்தங்கள் இத் துண்டில் அடைகெள் சொல்லப்படுகின்றன. சேதநா லுரல் அடை யப்பட்டு வேண்டிய ஸ்ரீரூபம் எம் பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் அடைகெள்மெய்யாய்க்குகும் அடைகென்று சேதநாகளின் ஸ்வரூபம், அடைந்ததென்று எ. திரிவி எ. மெய்யாய் அடையவாட்டம் தடை மெய்யாய்க்குகும் பிரதிபந்தகத்தன் ஸ்வரூபம், உரிவோர்க்கும் தொழிந்தது மெய்யாய்க்குகும் பததின் ஸ்வரூபம் --என்பதே அர்த்ததங்குநஞ்சும்.

எம்பெருமானை எவ்வளவாழ்ந்தான், ஸ்ரீராமராமர் தவக்கமகம் நமான் பகவதில் சேஷத்வத்தையே தனக்கு திருநகரத்தையுடையவையிருப்பதன், சரணத்தையே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வந்தி, பெருமகனான ஞானம் பெ லை மெய்யாய்க்குகும் மழுக்குடம்புமகனான ஸ்வரூபம் பிரதிபந்தகம், ஓர் ஸ்ரீராமராமராமராமராம மன்னி உழிவினா உருமைக்காயவதே பரமபுகழார்த்தம் என்க. உ இயல்விந்து அர்த்தங்களும் இத் திருவாய்மொழியில் பன்னிய பன்னியருளிச்செய்யப்படுமாறு காண்க.

மூலக்கர்த்தி அன்னவருநாரியர் ஸ்வரமி இயற்றிய

திருவாய்மொழி நிவ்யார்த்த தீமிகையில்

தனியன் உரை முற்றிற்று

[illegible][illegible][illegible][illegible]

இத் திருவாய்மொழிக்குப் பாசுரங்களின்மேல் வியாகரணமாக அல்லாமல் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலுடையவும் ஒவ்வொரு பத்தியுடையவும் எவரெங்குதான் சூடமாக வடமொழியிலும் தென்கொழியிலும் சில நுட்பபக்கந்தருங்கள் நமஸ்து நவர்களைவ அருளிச் செய்தபபட்டுள்ளன புரிந்த மேலாநுதலேசன் அருள்செய்த தரமிடோடநிஷக் தாத்பர்ய ரத்தாவளி, தரமிடோடபநிஷக்ஸாரம், அழகிய மணவாவசேயர் அருளிச்செய்த தரமிடோட பநிஷத் ஸங்கதி என்பவை ஸபஸ்கருத் ஸகோகாந்யமாணவை. மணவாஸமா முனிசுள் அருளிச் செய்த திருவாய்மொழி நூற்றுத்தாதி ஸு. 1 ரபத்தம்

திருவாய்மொழி அவதாரிகை முற்றிற்று.

புதி :

ஆழ்வார் எம்பெருமான் ஐயர் ஐயர் திருவடிகளே சரணம்,

நம்மாழ்வார் திருவாய்மணந்தருளிய

திருவாய்மொழி

சுருதி

மூர்காஞ்சி பரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணாங்கராசாரியர் துயத்திய

நிவ்யர்த்த தீபிகையுடன் கூடியது

முதற் பத்து—முதல் திருவாய்மொழி

உயர்வறவுவந்நம் உடைபவன்வளவன் *

மயர்வறமதிநலம் அருளினன்வளவன் *

அயர்வறுமமர்கன் அதிபதியவளவன் *

துயரறுகடசடி தொழுதெழென்மாளே.

1

என் மனளே	எனது மனமே	அருளினன்	{ அடிவேறுக்குக் } திருவப
உயர்வு அது	{ (தன்னைப் பார்க்கிறும்) { உயர்த்தி இல்லாதபடி	வளவனவன்	{ பண்ணினவன்
உயர்	உயர்ந்து	அயர்வு அறம்	யாவொருவனோ,
நலம்	{ (ஆனந்தம் முதலிய)கல்வான { குணங்கள்	அமரர்கள்	மறப்பு இல்லாத
உடையவன்	{ (சமமாக) உடை. னுனவன்	அதிபதி வளவன்	நிதவரிசிகளுக்கு
வளவன்	யாவொருவனோ,	அவன்	வவரமி யாவொருவனோ
மயர்வு அது	அய்வு னம் நகிக்குப் படி	துயர் அறு	அந்த எம்பெருமானுடைய
மதி நலம்	{ குணத்தையும் பக்தியை { யும்	கடர் அடி	{ துக்கங்களைப் போக்குகிற
		தொழுது	{ மோதிமவமான திருவடிகள்
		எழு	வணக்கி
			நீ கடைத்தேறக்கூடவை,

மறுத்து எகர முதலாகப் பாடவகொள்ளவேண்டுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர். அத் தவம்பர் தாயம் ஏட்டுப்பிரதிகளிலெல்லாம் பகர முதல்தான் பாடமே காண்கிறது. "ஆலோடல்வது யகர முதலாகு" என்று விதிக்குக் கதியிலேயேயோவெனின், அச் சூத்திரத்தி இயற்கை மொழிக் கேயவந்திச் செய்யுளில் வேண்டுமிக் குறுக்கல பெற்ற மொழிக்கு லேவக்காகாது என்று சுற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர்.

இப்பாட டின், முதலடியால் கல்பாணகுணமுடைமையும், இரண்டாமடியால் அவற்றுள் 'ம'ம்மான காகுணமும், மூன்றாமடியால் நித்யவித்தியாட்சியும், நான்காமடியால் திருமேனி யுடைமையும் அருளிச்செய்ததனால இப்பாகாம் முழுதும் குத்துஷ்டிகட்குக் கழுத்துப்படி யாமென்ப.

ஸ்ரீஹஸ்திசைவ ரிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதகுண பேரருளானது, டைய திருவடிகளைத் தவறா கடரடி என வ்யவஹரித்தல் ஸம்பரதாயமாதலால் இப்பாகரம் தேவப பெருமானோ தோச்சியதென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

...

...

(1)

மனனாகமமற மலர்மிகசெயுதரும்*

மனனுணர்வளவின் பொறியுணர்வகையினன்*

இனனுணர்முழுநலம் எதிர்க்கழுகழியினும்*

இனசரிமனனனுயிர் மிகுநலமெனே.

2

மனனாகம் மனத்திலேயிருக்கிற

மலம் அற { (காமம் கோபம் முதலிய)
நிக்குணங்கள் கழியக் கழிய
(அதனால்)

மலர் மலர்ந்ததாகி

மிகச் சிறு தரும் { மேலே மேலே விருத்தி
யடைகிறது

மனன் உணர்வு { மாநலையுதான் மென்கிற
கோக வுணர்ச்சியால்

அளவில் அளவிடப்படாதவனுப

பொறி உணர்வு { (மேய் வாய் கண் மூக்குச்
செய்யென்னும்) வெளியித்
இவன் { தீயங்களின் ஞானத்தினால்
அளவிடப்படாதவனுமாய்

இனன் இப்படியுடலவனும்

முழு உணர் { பரிசுர ஞானத்தால்
நலம் குறியும்

எதிர் திகழ்கழி வினும் { எதிர்காலம் நிகழ்காலம் இறந்த
காலம் என்ற மூன்றுகாலக்
களியும்

இனன் இவன் ஒப்பு இல்லாதவனும்

மிகுநலம் { மேம்பட்டவரில்லாதவனுமா
இலன் { சிறியவன்

என் நன் உயிர் எனக்கு நல்ல ஆத்மா.

*** ஏமம், தான இவ்வாழ்வானை வசப்படுத்திக்கொண்டது தனது திருக்கல் பரண குணங்களைக் கட்டி உகலால் அக் குணங்களிலே முற்பட இழிந்து பேசினது அக் குணங்கள் எல்லாம் தனதபற்றுந் திறகுமேயொழிய நிராசரயமாய் நிலவாது, ஆகவே அக்குணங் களுக்கு ஆசரயமான எவ்வுபதனை அவன் அவன் என்று கீழ்ப்பாட்டிலேயே பரவகாலத்தார் அந்த இவய ஸவக, பரணது உகலது அகலது என்கிற பிரணதி தத்துவங்களிற்காட்டியும் லேவக்ஷணமாய் நிகழ்ந்தபடிமை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்துள்ளார்.

*'மனனாகமமற மலர் மிகசெயுதரும் மனனுணர்வளவின்' என்னுள்ளவால் தீவர்த்தம் எவ்வாறு கிற்காட்டாலும் பரமாத்மாவிலும் எல்லக்ஷணம் எனப்படுகிறது. "பொறியுணர்வளவியின்" என்று ஸடப்பொருள்களிற்காட்டில் லேவக்ஷணம் எனப்படுகிறது. ஞான

† திருவெங்கடமுடைமான் திருவடிகளைப் பூவார்கழல்களென்றும் அழகியமனவாள் திருவடிகளைப் பொறுத்திற் றபொன்னங்கழல் என்றும் திருப்பொலித்த சேவடி என்றும் வழங்குதல் போல.

சீழிரண்டு பாட்டிலுஞ் சொன்ன துணங்கோடு கூடியிருக்குஞ் சுவைமையே அதுவாதற் சொமகிருர் அந்நவனுடை யோருவகை என்று. இப்படி பரமலில்கூறாளுன் எமபெருமானை நாம சிட்டுப் பெற்றோமென்கின்ற ஆனந்தமே தோற்று முடிக்கிறார் நெடுங்காலம் பிறன்க் கடலிலே அழுந்தி எம்பெருமானுடைய கதையின் வரவனையையும அறியாதிருந்த நாம இப்படி உடைய விழித்துக்குறையுருந்துள்ள அன்பைப் பண்ணமாக அநுபவிக்கப்பெற்றோம் என்னும் மகிழ்ச்சி, சொல் தொடையிலே விளங்கும்.

அன்றிலே, நாயுதினமநாமோ என்று காதலவரமாகக் கொண்டு, அப்படிப்பட்ட எம் பெருமானை நீசரில் நீசரான நாமோ நனுகிடுனாம், நனுகுகுதற்கு நமக்கு யோக்கைதரில்லா திருக்க நனுகினதுபோல் தோற்றுநிலவீது ஒதுகாள் சித்தபரமமாக கீருக்குமோ? என்பதாகவும் உரைப்பவர்

13,

நாமவளியனுவன் அவளியருவனெவன்*
தாமவளியருவர் அதுவிதுவுதுவெது*
வீமவயிலையுலக அனலாஸந்தீம்கவ*
ஆமவையயவை ஆய்நின்றவவரே.

4

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	எது	{ எது என்னும் ஒன்றன்பால் விஞ்சப்பெருளும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆள் பால் கட்டுப் பொருள் களும்	எம் அவை	{ நனிகுத்தன்மையுள்ள பொருள்களும்
அவள் இவள் உவள்	{ அவள் இவள் உவள் என்னும் பெண்பால் கட்டுப்பொருள் களும்	இவை உவவ அவை	{ இவை உவவ அவை என்னும் பலகின்பால் கட்டுப்பொருள் களும்
எவன்	{ எவன் என்கிற பெண்பால் விஞ்சப்பெருளும்	நல்ல அவை	நல்ல வஸ்துக்களும்
தாம்	{ தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப்பொருளும்	திங்கு அவை	கெட்ட வஸ்துக்களும்
அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் கட்டுப்பொருள் களும்	ஆய் அவை	எதிர்காலப்பொருள்களும்
அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் கட்டுப்பொருள் களும்	ஆய் அதை	{ ஆய் அதை எல்லாம் பொருள் களும்
		அவரே	அந்த எல்வேசுவரனே யாம்

*** இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்கெனவல்லாம் சீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன ஸீலாவிழிதச் செலவத்தைப் பண்ணிப்பண்ணி யுரைக்கின்றன பரம போசயமான * நமமந்தமில்லாதீரர் நாடாகிய நிதவழிதையெ [பரமபதத்தை] விட்டு இ ன் தருமா ஓராமலாய் ஆந்திவத்தை விசேஷமாக வானுளிடத்தேன்? என்னின், அந்நத் திருநாட்டிலுள்ளவர்களை அஞ்சாதம் அநய தாதுநாநம் விபர் கலுநாநம் அநயசேஷத்தவம் உடைய நநா ப் தவம் உடையநாநம் பரத்தவம் முதலில் குற்றங்குறைகளில் ஒன்றுகின்றியே எமபெருமான திருவுள்ள முக்கையாறு இந்நப பலர்சனாகையால் அந்ந தாநி திருந்துக கருகாகக் சொல்லவேண்டிய ப்சரம் என்ன இருக்கிறது? எவ்வாத்மநா பரதந்திரமாயிருக்கிற அந்நத் திருந் + உடையநாநி ப்ச வேண்டிய தொன்றுமில்லை, இந்த நாடு அந்நத எதிர் தட்டாயிருக்கையாலே இதைப்பற்றியே பண்ணி யுரைக்க பரஸகியுள்ளது ஆகவே மேற்பாசுரங்களை ஸீல ஸீலா விழிதச் செலவத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்வது பொருந்துமென்க

மாம்பழமாவதும்' என்பதுண்டாகையால் பூஜிதத்தினை மாதிரிம காட்ட வந்த பன்மை பாசக் கொள்ளாததென்க. பூருவர்களின் வியாக்ஷியானைகளிலும் இங்ஙனமேயுள்ளது இதை நோக்கி முதலடியிலுள்ளவை ஸாமாந்ய புருஷ வாசகங்களென்று கொள்ளப்பட்டது. எவர் என்றுதும் புமலிங்கநிர்ந்தேசத்திற்கும் உடவக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனமே, விமலவ என்று அநிபக்ஷய பொருள்களைச் சொன்னது அழியாப் பொருள்களுக்கும் உபக்ஷணமாகும் அழியாப் பொருள்களின் எவ்வுருமும் எம்பெருமானுடைய அகீதமோ என்கிற சங்நதைய ஆழவான் பூர்ணவருண்டத்தவநில 'இச்சாத ஏவ' என்கிற சலோகத்தால் தீர்த்துவினார்.

நுலம் தீங்கவய—நன்மை தீமை என்று, பண்பை [தர்மத்தை]ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம், நல்லபொருள் இயபொருள் என்று பண்பியை [தர்மியை]ச் சொல்லுகிறதாகவுங் கொள்ளலாம் ஐரதீயோடும் வயத்தியோடும் வாசியறவும், குணத்தோடும் தீரவயத்தோடும் வாசியறவும், கரிமையோடும் கரியாகத்தோடும் வாசியறவும் எல்லாவற்றின் எவ்வுருமும் எம்பெருமானதீதம் என்றதாயிற்று.

ஆயவ என்று எதிர்க்காலப்பொருள்களையும் ஆயவ என்று இறந்தகாலப்பொருள்களையும் சொன்னது மேலாவ திகழ்காலப் பொருள்களையும் சொல்லவேண்டியருக்கச் சொல்லாதவிட்டதேன்? எனில், நிகழ்காலமென்பது ஒன்றொருப்பொழுதேயாகும் அது இறந்த காலத்திலும் எதிர்க்காலத்திலும் அடங்கியபேராகக்கூடலாததால் தனிப்படச் சொல்லவேண்டிய அலகியமில்லையென்பர்.

ஆக இப்பாட்டால், ஆண், பெண், அலி, சிறந்தபொருள்கள் அழியும் பொருள்கள் எல்லாவற்றைப் பொருள்கள், அல்லக்ஷணப்பொருள்கள், இறந்தகாலப்பொருள்கள், எதிர்க்காலப் பொருள்கள் என்று சொல்லக்கூடுமென்க. இந்த எல்லா விபூதியிலுள்ளவைகடநார்த்தங்களுக்கும் நிர்ந்தேசித்தது தோஷம் எல்லாவுமே எம்மபமானதீதமென்று அருளிச்செய்தாயிற்று (4,

அவரவர்தமதத்து அநிவநிகைகளை*
அவரவரிறைவவர் எனவநயடைவர்க்க*
அவரவரிறைவவர் குறைவினரீகநயவர்க*
அவரவரீவிதிவறி அடையறின்றனரே.

5

அவர் அவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்	குறைவு இவர்	{ அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் }
தம் தமது	தங்கள் தங்களுடைய		{ குறை பற்றாமை, (எதனாலே என்னில்) }
அறிவு	ஞானத்தாலே	இறைவவர்	{ ஸர்வவியாயான ஸ்ரீமந் நாராயணன் }
அறி	அறிப்பற்றிடுற	அவரவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்
வகை வகை	பலபல படிக்காலே	விதி வழி	{ தங்கள் தங்கள் அத்தருள் உறுநரமாக }
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வங்கள்	அடைய	பலன்பெறும்படியாக
இறைவவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	நின்றனர்	{ (அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு) அந்தர்யாமியாக எழுந்தருளியுள்ளனர் (எதனாலே காணாயின) }
அடி அடைவர்கள்	{ ஆதரப்பிப்பர்கள், }		
அவரவர்	{ அந்தந்த அதிகாரிகளால் தொழப்படுகிற தெய்வங்கள் }		
இறைவவர்			

சுதந்திரப் பூமி நிகழ்ச்சி 1948

சுதந்திரப் பூமி நிகழ்ச்சி 1948

சுதந்திரப் பூமி நிகழ்ச்சி 1948

சுதந்திரப் பூமி நிகழ்ச்சி 1948

சுதந்திரப் பூமி நிகழ்ச்சி 1948

இங்கே நூற் சங்கை உபரந்ததுருபமான காரியங்களுள்வராம எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதிரும என்பதில் தடையுண்டே, நீள நுதலியும் அயனுடைய அத்தம என்று எதிர்க்கு இசையவேண்டியது? ஒரு விபரமாய் நுதி நகையாதிற நிலநுதது ஸங்கல்பமாகவே யுள்ள நன்றோ? உபர விசையுறியுபபுநி கலவரணது தன்னடை தீ கீழ் விழா நினரும் அந்த நிலநுத் துயமபு வுத் ஸங்கல்பாதித்தமென்று கொள்ளவேணுமோ? என்று. திருநக சங்கைக்கு எம்பாந் அருவிச் செய்த ஸமாது ஸமாபது ஸவாகுததில நின்ற விழுகிற தரிசங்குலை சத்திமார் நிற்கச்செய் ஸநுநுருக வேண்டி நுருக கண்டா தீப அபபடியே நிற நுதலிக்கும் அவன் வேணுந் காரன்? என்றுவரித் செயதாராம

எள்ளும் முரிபக்வினரெனநிலாவரியவர் எம்பெருமானுடைய உபபுடன் பல்பலவாகையாலே ஂத்தனையார் ஆராய் நுகரலும் இன்னபடியுடைய ஸவாகுததையெனென்று நெருந் சால நினைதலுங்கூட முடியாதவெனென்பதாம். "என்று மோரியல்வின அரன நினைவரியவர்" என்று சொல்லிவைத்து உடனே "என்றுமோரியல்வினாடுகின்ற" என்றுவரத்தது பொருத் தமோ எனின், கேண்மின். "என்றுமோரியல்வின அரன நினைவரியவர் என்று சொல்லப்பட்ட வியல்வு என்றைக்கும் ஒர்ப்படிப்பட்டிருந்த மென்பதே ஂறுநுதலின் கருத்தாம்.

திடீர் நுகர்மான வேதர உணர்த்தினால் எதித்திப்பவர் என்றபடி எம்பெருமான் அபபடி எதித்திப்பது ஸவாகுததே தமமராகிய தமக்குப் பரமலாடம் என்பது தோன்ற "எம் திடீர்" என்கிறார்.

திடீர்மென்பவரி நிர்நிலமிவையிசை*

படம்பொருள்முழுவதும் அலைவதெனவொரும*

உடல் மிசையுமெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துள்*

சுடர்மிகுருதிபுள் இவையுண்டகரனே.

7

திடீர்	உறுதியுள்ள	அமை அமை	அந்தந்த	பதார்த்தங்களால்
விசம்பு	ஆகாசமென்ன	தொறும்		வாவற்றிலும்
எரி	அத்தியெள்ள	உடல் மிசை	சரித்தில்	ஆதமா ஸவாகுதீர்
ஒளி	வாயுவெள்ள	உயிர் என		பதுமேல
நீர்	ஐஸ்மென்ன	கரந்து	ஈறநுது	
நிலம்	பூமிமென்ன	எங்கும் பரந்து		உள்ளிலும் வெளியிலும்
இவை மிசை	{ ஆகிய இவற்றை ஆதாமாகக் கொண்டு	எடர்மிரு கருதி யுள் உளன்	{ தேசமொலிந்த வேதத்தில் உள்ளானான் எம்பெருமான்	
உடர் பொருள் முழுவதும் ஆய்	{ உடர்ந்த பதார்த்தங்கள் யாவும் தானுமபடி அவற்றுக்கு உபாதாமாய் அவற்றை உண்டாக்கி	இவை உண்ட கரன்	{ (ஸம்ஹாரகாலத்தில்) இயற் றறவெல்லாம் தன் பக்கலிலே யாக்கிக்கொள்ளும் தேவ குவான்.	

*** சீழ்ப்பாசரங்களில் எல்ல உப பொருட்கட்கும் எம்பெருமானே நியாமகன என்று சொல்லிவண்டியிருக்க அங்கனம் சொல்லாமல் எல்லாம் எம்பெருமனே என்று ஸமாந நுகரணமாகச் சொல்லியிருப்பதால் அத்வைத ரீதியராய உடலான தோன்றக்கூடுமன்றோ? உயர்நாமயில் அபபடியில்லை கைல் சேதநா சேதநங்கனும் சரிமாய எம்பெருமான் ஸகலநந்தரீதியிதேவ சரிமாய நிற உடல் இடபடிப்பட்ட சரி சரிப்பால் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றிலே ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டதென்று நுகரிகின்றது இப்பாசரம். எதிஷ்டாதனைதக் கோடபாடடை இப்பாட்டு ஸாரமாக எடுத்துரைக்கின்றது என்னுணர்க.

திடவிகம்பு என்று தொடங்கி முழுபத்துமாய என்றும் மனையே பஞ்சபூதமாய் கலந்து உடர
இன்று வகை பதார்த்தங்களுக்கே மனையெனும் என்பது உத்தரகாசனம் என்பது உத்தரகாசனம்
ஆகாசம் அந்த வாய் துவி மூலம் என்பது உத்தரகாசனம் என்பது உத்தரகாசனம் என்பது உத்தரகாசனம்
பெயர் பழையது என்கை பதார்த்தங்களுக்கும் உத்தரகாசனம் என்பது உத்தரகாசனம் என்பது உத்தரகாசனம்
எனவும் அவை மேலும் ஆகாசம் எனும் இவ்மாதிரி அநவஸிப்பதே கவுமாரம் மேலுள்ள நில
மீ ன் பூசுகையதும் அநவஸிப்பதாக்கவுமாம் காரிகைகள் அப்பதுபோலவும் காரணங்க
வான பூசுகைய சிலகாலங்களிலும் அப்பதாத நத்தபதாரித திடமென்று பூசுகலை விசேஷப்
பதாரகை கொள்க இது ஆகாசத்திற்கு மாதாரித விசேஷனா என்பது மிகுளானிம், ஆகாசமா
னது மனையுள்ள பூசுகையைக் குழைக்கையுள் உடல் அனவ உத்தரகாசனம் கிலுளான் நிறுக்க
கடலாசனம்போலே இஃதெனாசனங்க அனவியம் லோகாயதகனை முதலான சில, ஆகாசத்
தமீர காங்கே பூசுகைகள் என்று கொள்ளுகுபடியாக அக்கொள்கைகளைக் கவழித்து
ஆகாசம் திடமாகவுண்டென்று காட்டுகப்படவுமாம்

புழுவதுமாகி என்னுதே ஆவ என்றது *பறாணியாப் பரதாயேய* என்கிற உபதிஷ்
தின் சாயையை அடிபொற்றி யென்ப

அவைகளைகொண்டும் உடனியிசை உயிரெனக்கரந்து எங்கும் பரந்துண்—உண்டான
ஒவ்வொரு மீடும் பூசுகை சரீரகரிகை ஆகாசம் எனவும் போலே உண்டாக்கி நூறு எவ்வாறு
நிறும் சந்தையென உண்டாக்கியபதாத நத்தமமையெனும் [உடனியிசை உயிரென]
நமமுண்ட சரீரகரிகை ஆகாசம் ஆகாசனம் திடமாகவுண்டென்று நபதுபோல அந்த
சரீரகரிகைகளைக் கவழித்து உடலாகக் கவழித்து உண்டாக்கியபடியே எங்கும் பரந்து
என்கிற உண்டான புறமும் விளாபித்து என்றபடி

ஆதலால் திடமெனும் சந்தையெனும் அநவஸிசையாக விஷம் தத்தறுது அபலாமாணம்
வேதமே உண்டாக உடலாகக் கவழித்து உண்டாக்கியபடியே எங்கும் பரந்து
என்கிற உண்டான புறமும் விளாபித்து என்றபடி

இவையுண்ட கரன் உடலாகக் கவழித்து உண்டாக்கியபடியே எங்கும் பரந்து
என்கிற உண்டான புறமும் விளாபித்து என்றபடி

கரன்முதலியெல்லாம் விண்முதல் முழுபத்து
பரன்முதலியெல்லாம் முழுபத்து உபர்வரம்
புரமொருமுன்மெறித்து அமரர்க்குமறிவிப்பது
அரணயென உலகித்தநமைத்துமனே

8

கரர் அறிவு	{ பிரமன் முகலிசு தேவர் கவழிக்கும் அரண்வெள்ளு நிலையமை உடலத்தான	அரண் என	{ குதர்முத்தியின் உருவத் தைத் தனித்தவனாகி
விண்முகல்	{ புலவர்க்கு புரதலாவுள்ள முழுபத்து	ஒரு முன்று	{ இவையெல்லாத திர்புரங்களைத் புரம் எரித்துத் தர்த்தம்
அரண்முகல்	{ சிறந்த காரண பூதனாய் அவற்றையெல்லாம் படைத்த வனாயும்	உலகு அறித்து	{ உலகங்களை அறித்துப் செயலும்
அவைபுரத்து	{ அவையுள்ளெல்லாம் (பிரமன் கவழிக்கும்) திருவயிற்றிலே உண்டவைத்து நோர் ஆவனாய் முள்ள	அயன் என	{ நான்முகக்கடவுள் என்றும் படியாக நின்றும்
பரபரன்	பரமபுருஷன்	அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கும்
		அறிவுநிலைத்து	புராதனைக்கே உரிமை
		உலகு அமைத்து	{ உலகங்களைப் படைத்தும் செயலும்
		உள்ள	{ அவர்களுக்குள்ளே ஆதம வாய்க்குமவன்

உளனெனிலுள் அவனுருவிய்வுருவுகள்*
 உளனெனில் அவனருவிய்வுருவுகள்*
 உளனெனிலென இவைகுணமுடைமையின்*
 உளனிருதகைமையொடு ஒழியின்பரந்தே.

9

உளன் எனில்	{ சர்வரனுண்டென்று (வைதி கரிகர் சொல்லுகிறப்போலே) சொன்னாலும்	இவ்வுருவுகள் இவ்வருவுகள்	{ உருவமுடையவரையும் உரு வமில்லாதவரையுமிருக் கின்ற உலகப் பொருள்கள் யாவும்
உளன் அவன் எனில்	{ சர்வரனில்லையென்று (நான் திகர்களிப்படியே) சொன் னாலும்	அவன் உருவம் அவன் அருவம்	{ அப்பெருமானுக்கு விதரஸ சரீரங்களும் கூடும் சரீரங்களுமாகும்;
உளன்	{ சர்வரனுண்டென்பதாகவே தேறும்;	இருதகைமையோடு	{ இரண்டு தன்மைமையோடும் (அதாவது ரூபியும் அரூபி யுமான விதரஸ சரீரம் பரபஞ்சகங்களை வடிவாகக் கொண்டு)
உளன் என இவன் என இவை குணம் உடைமையின்	{ உளனொன்றும் இவனொன் றும் சொல்லப்படுகிற அன் தீதல் நான்தீதவங்களை பரகரமாதலுடையனாகத் தன்மையினாலே	ஒழிவு இவன் பரந்து உளன்	{ எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலுமுள்ளவ னாகவே கூடித்திரபன்

* * * இப்பாட்டால் ஸர்வ சூந்யவாதி நிரஸிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மவதிரம
 இரண்டாவது அந்யாயம் இரண்டாவது பாதத்தில் * ஸர்வதரநுபபந்தேச்ச * என்கிற
 ஸ்லோகத்தின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் சூந்யவாதத்தைக் கண்டித்திருப்பது பெரும்
 பாலும் இப்பாக்கரத்தின் தடையை உட்கொண்டேயாம்.

உளனெனில் உளன் = 'சர்வரன் இல்ல' என்கிற நிர்ச்வரவாதம் இப்பாட்டில் நிரஸிக்
 கப்படுகிறதாக விளங்குகின்றதேயன்றி ஸர்வருள்யவாதம் நிரஸிக்கப்படுவதாக விளங்கவில்
 லையே என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள். உண்மையில் ஸர்வ சூந்யவாதியே இப்பாட்டில் நிராகரிக்
 கப்படுகிறது. ஸர்வமும் சூந்யமென்கிற வாதத்தில் சர்வரனுடைய சூந்யத்தவமும் அடங்கின
 தாதலால் அதை நிரஸித்து 'சர்வரனுள்ள' என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுவிட்டால் சர்வரன்
 தானும் விபூதியுத்தகையே தேறுவதுதலால் அப் முகத்தாலே ஸகலமுமுள்ளதாக ஸ்தாபிக்கப்
 பட்டுவிடுகிறதென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது. ஒரு மனிகன் உளனாக
 ஏற்படும்போது செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் முதலான உறுப்புகளோடு கூடியே ஏற்படுதல்
 போல எம்பெருமானுள்ளென்று ஏற்படுமிடத்தும் சேதநாசேதங்களாகிற சரீரத்தோடு
 கூடியே ஏற்பட வேண்டுதலால் எம்பெருமானுடைய உண்மையை ஸாதிக்கும்மளவே ஸர்வ
 சூந்யவாத கண்டனத்திற்குப் போதுமாயிற்று.

இலிலை என்று சொல்லுகிற வாதியை நோக்கி "உளனெனிலுள்" என்று ஆழ்வாரருளிச்
 செய்வது எப்படிக்கூடும்? உளன் என்கிற பேச்சு அந்த வாதியின் வாயில் இல்லாததிருக்க
 உளனெனில் என்னக்கூ என்று ப்ரஸக்தி என்று சங்கை பிறக்கலாம். கேண்மின், 'சர்வர
 னுள்ள' என்று சொன்னால் எப்படி சர்வரனுடைய உண்மை தேறுமோ அப்படியே 'சர்வரன்
 உளனவன்' என்றாலும் சர்வரனுடைய உண்மையே தேறும் என்று காட்டுதற்கே ஆழ்வார்
 இங்ஙனமருளிச்செய்தலாறு. வைதிகர்களான நாங்கள் உளன் என்கிற சொல்லாலே சர்வர
 னுடைய உண்மையை ஸாதிக்கிறோம்; அந்த உண்மையையே இவன் என்கிற சொல்லாலே
 நீ ஸாதித்தாயாகிறது என்று நிரூபிக்கிறபடி.

[உள்ளனளில் அவனருவம் இவ்வுருவுகள்; உள்ளவளெனில் அவனருவயிவ்வுருவுகள்.] ஈச்வரனுக்கு உள்ளுயிருக்குத் தன்மையாவது ஸ்தூலரூபத்தோடு கூடிய சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாயிருக்குத் தன்மையேயாம் இனி, இவ்வுயிருக்குத் தன்மையாவது ஸுதுக்ஷ்ம ரூபத்தோடு கூடிய சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையனாயிருக்குத் தன்மையேயாம். உபநிஷத்தில்* அயத்வா இதமக்ர ஆரீதீ* என்று ஒதப்பட்டுள்ள இடங்களில் ஸுதுக்ஷ்மத்திற் சரீரகத்வமே அஸத்த்வம் என்று நிர்ணயிக்கப்படுவதாகத் தேறுதலால் அதனை அடியொற்றி ஆழ்வார் உள்ளவளெனில் அவனருவயிவ்வுருவுகள் என்றருளிச்செய்தாரென்க. 'ஈச்வரனுண்டு என்றால் ஸ்தூலரூபப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; 'ஈச்வரனில்லை' என்றால் ஸுதுக்ஷ்மரூபப்ரபஞ்ச விசிஷ்டத்வம் விவக்ஷிதம்; ஆக இவ்விருவகை தவிர அடியோடு சூந்யத்வமென்பது எவ்வுழியாலும் ஏற்படாதின்றதாயிற்று.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது—உள்ள என்றப்ரதிஜ்ஞையாலே உண்மை ஏற்படுகிறது. இவ்ள என்றப்ரதிஜ்ஞையாலே இன்மை ஏற்படுகிறது. உண்மையாவது அஸத்தித்வம்; இன்மையாவது நாஸ்தித்வம். இவ்விருவகை தருமங்களும் ஒரு பொருளை ஆச்ரயித்தேயிருக்க வேண்டுதலால் நாங்கள் சொல்லுகிற அஸத்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும், நீ சொல்லுகிற நாஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் ஒரு வஸ்து எந்தித்தே தீரவேண்டும். நாஸ்தி என்று இல்லை செய்யா நிற்க எங்கனே ஒரு வஸ்து தேறும்? என்று ஆசேஷிக்க முடியாது; ஏதோவொரு வஸ்துவைச் சுட்டித்தானே நாஸ்தி யென்னவேண்டும்; அப்படி நாஸ்தி என்று நீ சொல்லுகிற வஸ்து எது? என்று கேட்டால் அப்போது அதனை நீ நிரூபித்தேயாக வேண்டுமே; ஆனதுபற்றியே நாஸ்தித்வத்திற்கு ஆச்ரயமாகவும் வஸ்துவின்னுண்மை எந்தித்தே திருமென யிரோம். அப்படி எந்திக்குமளவில் அதற்குள்ள ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களோடு கூடவே அந்த வஸ்து எந்திக்குமா தலால் ஸர்வதேச ஸர்வகால வ்யாபியான எம்பெருமான் ஸஃபுத்திகளையு எந்தித்தானாயிற்று என்றதாம். ... — — — ... (9)

பரந்ததன்யரவையுள் நீத்தொறும்பரந்துள்*

பரந்தவண்டயிதென நிலவிகும்பொழிவற*

கரந்தசிவிடந்தொறும் இடந்திகற்பொருடொறும்*

கரந்தெங்கும்பரந்துள் இவையுண்டகரனே.

10

பரந்த எங்கும் விவாபித்த
தன் பரவையுள் குளிர்ந்த கடலினுள்
நீர் தொறும் ஐவரமரானுதொறும்
பரந்த அண்டம் { விஸ்தாரமான இவ்வண்டத்தி
இது என பரந்து { லிருக்குமாயோலே தெருக்
உள்ள { துள்ளுமல் இருப்பவளாய்
(இப்படி)
நிலம் பூமியிலும்
விவகம்பு மேலுலகங்களிலும்
ஏழிவு அற ஒன்றெழியாமே
கரந்த சில { அந் ஸுதுக்ஷ்மமாய் அற்ப
இடம் தொறும் { மான இடங்கள் தொறும்

இடம் அவ்வவ்விடங்களிலே
திகழ் விளங்காநின்ற
பொருள்தொறும் ஆதாவஸ்துக்கள் தொறும்
கரந்து { (வ்யாபயவஸ்துக்களும்
அநியாதப்படி) மறைந்து
எங்கும் பரந்து { எல்லாவிடங்களிலும் விவா
உள்ள { பித்திராதின்குள்
(வாவுளெனில்);
இவை உண்ட { இவ்வஸ்துக்களை ஸம்ஸார
கரன் { தசையிலும் தனக்குள்ளே
படக்கி தான் ஸ்திரீமா
யிருக்கு மெம்பெருமான்

* * * [பரத்தன் பரமபுருஷன்] பரத்துவத்தைப் பேசுவதான இப்பதிகத்தில் ஸ்ரீமத் நாராயணனுக்கே பரத்வமுள்ளதாக ஸ்தாபித்தல் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுள்ளது. அந்த நாராயணத் திருநாமத்தை மேற்பதிகங்களிலே ஸ்பஷ்டமாகப் பேசியருளுகிற ஆழ்வார் இந்தப் பதிகத்திலே ஒருவாறு மறைத்தே காட்டினர். சீழ் ஏழாம்பாட்டில் "சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே" என்றுது முக்கியமாக நாராயணத் திருநாமத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியேயாமென்பது ஸம்பிரதாயம். சுருதி யென்றால் வேதம்; மிகுசுருதி யென்றால் வேதாந்தமரகிய உபநிஷத்து; சுடர்மிகுசுருதியென்றால் நாராயணனுலாகம். ஆகவே நாராயணனுலாக ஸித்தானு எமபெருமானுக்கே இப் பதிகத்தில் பரத்துவம் பேசப்பட்டதென்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸர்வஸ்யாபகத்வமே நாராயண நாமத்தின் தேர்ந்த பொருளாதலால் அதனை இப்பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார்.

பரத்து குவிர்த்திருந்துள்ள சுடலிங் நீர்த்திலிலைகள் தோறும் வியாபித்திரா நின்றான் என்று முதலடியில் கூறினார். சாத்தோய உபநிஷத்தில் சாண்டிலிய வித்யையில் "ஏஷம் ஆத்மா அந்தர்ஹ்ருத்யே ஜ்யாயத் ப்ருசிவ்யா: ஜ்யாயாத்ந்ரிக்ஷாத் ஜ்யாயாத் திவோ ஜ்யாயாநேப்யோ ஸோகேப்ய:" என்று மிகப் பெரிதாக ஒதப்பட்டுள்ள பரம்பொருள் நீர்த்திலிலையிலே வியாபியாநின்றால் அவசாயம் அற்பமாகி நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்ன அப்படிப்பட்ட வகுத்த மில்லையென்று வ்யாப்தியின் ஸௌகரியத்தை இரண்டாமடியாற் கூறுகின்றார். ஓர் அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதிலே ஏகாகியை வைத்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி அஸங்குதிமாகவே வ்யாப்தியுள்ள தென்றவாறு.

இப்படி ஜலபரமானுக்களிலே வியாபித்தவீடுமில்வனலேயோவென்ன; நிலைக்கப்பொழிவர என்று ஸ்ரீமயிலும் ஆகாசத்திலும் அப்படியே யென்கிறார். ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வ்யாப்தியுண்டென்று சொன்னபடி. அதனையே பின்னடிகளில் விவரிக்கின்றார் [கருந்திலிந் தொறும் இதவாதியால்.] இமையோடு இமைப்பொருந்தும்போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸுக்ஷ்மமான அவ் பசரீரங்கள்தோறும் அந்தந்த சரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்த ஸக்ஷணமாய்க் கொண்டு விளங்காநின்ற ஆத்மாக்கள்தோறும். யார்க்கும் தெரியாதபடி வியாபித்திருக்கும்,

ஜீலாத்மா வானவன் சரீரத்திலே, வியாபித்திருப்பது ஞானத்தினாலேயின்றி ஸ்வரூபத்தாலேயன்று; பரமாட்மா அங்ஙனன்றியே ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வியாபித்திராநின்றானென்க.

இப்படி சொல்லக்கூடுமோ? ஜீவஸ்வரூபமோ அனுவாக ஒதப்பட்டது; பரமாத்ம ஸ்வரூபமோ விபுவாக ஒதப்பட்டது, அனுவஸ்துவினுள்ளே விபுவான வஸ்து குறையறவியாபித்திருக்குமென்றால் இது எங்ஙனே ஸம்பாவிதம்? என்ன, இவையுண்டகரனே என்பது இதற்கு ஸமாதானம்போலுள்ளது "சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன் வயிற்றிலே வைத்தால்" தாழ்வுமலர்வைத்த தயிருண்டபொன்வயிறு, இவ்வேழமுகமுண்டு மிடமுடைத்தால்" என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிற்றே இடமுடைத்தாம்படி. யிருக்கவல்ல ஸர்வசக்தி சிறியவயிற்றிலே குறையற இருக்கமாட்டானே என்கிறார்" என்பது சுரு.

உரன் = வட சொல்லிகாரம்; திடமாகவுள்ளவன் என்றபடி; திடமான பிரமாணமாகிய வேத வேதாந்தங்களில் வித்தின் என்றவாறு. ... .. (10)

கரவிசும்பெரிவளி நீர்நிலமிவையிசை*
வளவியிதிறல்வரவி அனீபொனையாய்நின்ற*
பரனடிமேல் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
நிரனிறையபிரத்து இவைபத்தும்வீடே.

கரம்	நிடமான்	பொறை	{ எதையும் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதற்குக் கடிமை செய்வன
விசும்பு	ஆகாசமென்ன		
எரி	அக்னியென்ன		
வளி	வாயுவென்ன	ஆய் நின்ற	{ ஆதிய இத்தருமங்களெல்லாம் தன்வசமாயிருக்கப் பெற்ற
நீர்	ஐலமென்ன	பரன்	ஸ்வேச்சுரனுடைய
நிலம்	பூமியென்ன (ஆதிய)	அடிமேல்	திருவடிநிஷயமாக
இவை மிசை	{ இவற்றினையிவைகள் [இவற்றிற்கு ஸ்வபாவங்களாயுள்ள]	குருகூர் சடகோபன் சொல்	{ திருநகரில் திருவவதாரீத நர்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
வரன்	சிறந்த	நிரல் நிறை	{ சந்திரத்தையும் அர்த்த பூர்த்தியுக்கொண்ட
நயில்	சுப்தமென்ன	ஆயிரத்து	ஆயிரம் பாசரங்களிலே
நிறல்	(கொளுத்தும்) சக்தியென்ன	இவை பத்தும்	இப்பத்தும் பாசரமும்
வளி	(எதையும் தூக்கவல்ல) பலமென்ன	வீடு	மோகடிப்ராபகம்.
அளி	குளிர்ச்சியென்ன		

* * * இப்பதிகம் கற்பார்க்குப் பவன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இது. இவை பத்தும் வீடே யென்றது இப்பத்துப் பாசரமும் வீடாகிய மோகடி ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தரவல்லது என்றபடி.

பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்தில இப்பத்தும் வீடளிக்கு மென்க. பரனுக்கு அடைமொழியாய் நிற்பன முன்னிரண்டுகள். முதலடியில் ஐந்த பூதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இரண்டாமடியில் அந்த பூதங்களின் குணங்கள் முறையே சொல்லப்படுகின்றன.

- (1) விசும்பு-ஆகாசம்; அதன் குணம்-நயில்-சுப்தம்.
- (2) எரி-அக்னி; அதன் குணம்-நிறல் திறநசக்தி
- (3) வளி-வாயு; அதன் குணம்-வளி-மிடுக்கு.
- (4) நீர்-ஐலம்; அதன் குணம்-அளி-குளிர்ச்சி.
- (5) நிலம்-பூமி; அதன் குணம்-பொறை-கடிமை என்று உணர்க.

இவையாய்நின்ற பரன் என்றது - இப்படிப்பட்ட பூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் உண்டாக்கி அவையெல்லாம் தானிட்ட வழக்காம்படி யிராநின்ற பரமபுருஷன் என்றபடி. பஞ்சபூதங்களையும் அவற்றின் குணங்களையும் சொன்னது மற்றுமுள்ள தத்துவங்களையுஞ் சொன்னபடியாய் விலாவிபூதி முழுவதையுஞ் சொல்லிற்று, நித்ய விபூதிக்கும் அது உபலக்ஷணமாகி, ஆக உபயவிபூதி நிர்வாஹகருவியுக்கிற பரம புருஷனென்றதாயிற்று.

குருகூர் - 'குருகா' என்னும் வடசொல் குருகையென ஐயீராயிற்று. ஆழ்வார் திருநகரி வடமொழியில் 'குருகாபுரி' என வழங்கப்பட்டது; அதுவே தமிழில் குருகரென வழங்கலாயிற்று.